

867/1815 - عَنْ كَعْبِ عُجْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: وَقَفَ عَلَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْحُدَيْبِيَّةِ وَرَأَسِيْ يَكْهَافَتُ قَمْلًا، فَقَالَ: «يُؤْذِيلَكَ هَوَامِلُ؟» قُلْتُ: نَعَمْ، قَالَ: «فَاخْلِقْ رَأْسَكَ أَوْ قَالَ اخْلِقْ». قَالَ: فِي تَرَكْتُ هَذِهِ الْآيَةَ: (فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذْى مِنْ رَأْسِهِ) [البقرة: 196] إِلَى آخِرِهَا. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «صُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ، أَوْ تَصَدَّقْ بِفَرَقِ بَيْنَ سِتَّةِ، أَوْ اسْتُكْ بِمَا تَيَسَّرَ».

867.1815. Каъб ибн Ужра розияллоҳу анҳу бундай сўзлаб берди:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Худайбияда тепамга келиб тўхтадилар, бошимдан бит тўкилаётган эди. Шунда у зот: «Зааркундаларинг сенга азият беряптими?» дедилар. «Ҳа», дедим. «Сочингни олдир [ёки соч олдир]», дедилар. Ушбу: «Сиздан ким бемор бўлса ёки бошида озор берувчи нарса бўлса...» ояти охиригача менинг ҳакимда нозил бўлди. Шунда Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Уч кун рўза тут ё бир фарақни* олтига (мискин) ўргасида тенг бўлиб, садақа қил ёки ўзинг муяссар бўлган нарсани қурбонлик қил», дедилар».

* Мазкур оятнинг тўлиқ шакли қуидагича: «Ҳаж ва умрани Аллоҳ учун тугал адо этинг. Агар ушланиб қолсангиз, сиз муяссар бўлган ҳадий (вожиб). Ҳадий ўз жойига етмагунча, сочингизни олдирманг. Сиздан ким бемор бўлса ёки бошида озор берувчи нарса бўлса, унга рўза тутиш, ёки садақа бериш, ёхуд қурбонлик сўйиш ила фидя (вожиб). Агар тинч бўлсангиз, ким умрадан ҳажгacha баҳраланган бўлса, унга муяссар бўлган ҳадий (вожиб). Ким топа олмаса, уч кун ҳажда, етти кун қайтганингизда рўза тутиш (вожиб). Ана ўша тўлиқ ўн кундир. Бу аҳли Масжидул Ҳаромда яшамайдиганлар учундир. Ва Аллоҳга тақво қилинг ҳамда билингки, албатта, Аллоҳ иқоби шиддатли(Зот)дир».

* Фарақ - ўн олти ратл (олти ярим литрдан кўпроқ) сув сиғадиган мис идиш, у Ҳижозда шу ном билан юритилган.

NUBUVVAT MARVARIDLARI